

РЕШЕНИЕ

№ 5577

гр. София, 03.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 23.09.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **8269** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК, вр. с чл.76Б от Закона за убежището и бежанците.

Образувано е по жалба на М. А. А.- гражданин на С. срещу Решение № 33-ОК/19.08.2022 година на ИНТЕРВЮИРАЩ ОРГАН ПРИ ДАБ КЪМ МС НА РБ.

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност, неправилност и необоснованост на оспореното решение. Твърди се, че същото е постановено в противоречие с административно-производствените правила на ЗУБ и най- вече, че същият не е уведомен за това да представи доказателства за новонастъпили обстоятелства. Иска се отмяна на решението, както и да бъде регистриран и да му бъде издадена регистрационна карта. Заявява претенция за присъждане на разноски.

В съдебно заседание, оспорващият- М. А. А. редовно и своевременно призован, не се явява. Жалбата му на заявените основания се поддържа от адвокат Г., редовно упълномощен, който заявява претенция за присъждане на разноски.

Ответникът по оспорването-Интервюиращ орган при ДАБ към МС на РБ, редовно и своевременно призован, се представлява от юрисконсулт П., редовно упълномощена, която оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена. Изразява становище за недопустимост на искането за присъждане на разноски.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства,ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните,при условията на чл.142,ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено

следното:

С Решение № 7717/17.09.2015 година на Заместник- председател на ДАБ на М. А. А. е отказано предоставянето статут на бежанец, но му е предоставен хуманитарен статут.

Решението не е обжалвано и е влязло в сила.

По повод подадена молба от 29.02.2016 година от оспорващия с Решение № 2300/26.04.2016 година на Председател на ДАБ е отнет предоставеният с Решение №7717/17.09.2015 година хуманитарен статут и му е предоставен статут на бежанец.

Решението влязло в сила.

С Решение №1161/22.02.2019 година на Председател на ДАБ към МС на РБ е образувано производство по отнемане статут на бежанец на оспорващия на основание чл.78,ал.2 от ЗУБ.

С Решение №2867/20.05.2019 година на Председател на ДАБ към МС на РБ предоставеният с Решение № 2300/26.04.2016 година статут на бежанец на М. А. А. е отнет, като Решението е влязло в сила.

На 02.08.2022 година оспорващият депозирал трета поред молба за закрила, с която поискал да му бъде предоставен статут на бежанец, в която посочил, че през 2016 година му е предоставен статут на бежанец, като през 2017 година е заминал за Гърция, където е живял на съвместни начала с гръцка гражданка в [населено място] и по време на престоя си там е имал сериозни здравословни проблеми и му е било необходимо дълго време за лечение и възстановяване и по тази причина не е успял да се върне навреме в България и затова срокът на предоставения му статут е изтекъл.

На лист 27 от делото е приложено изготвено Съобщение до оспорващия, в което му е даден тридневен срок от получаване на съобщението да представи писмени доказателства, които да бъдат взети предвид при провеждане на предварителната процедура по допустимост.

Няма доказателства кога това съобщение е връчено на оспорващия .

На 19.08.2022 година ответникът по оспорването издал оспореното Решение № 33-ОК, с което не допуснал последваща молба с рег. № УП14299 от 02.08.2022 година от М. А. А. до производство за предоставяне на международна закрила.

По делото са приложени всички събрани в хода на административното производство доказателства, както и такива сочещи, че А. К. - младши експерт в РПЦ- С. ПМЗ“[жк]е определен за интервюиращ орган при ДАБ към МС на РБ.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима,подадена в преклузивния срок по чл.84,ал.1 ЗУБ от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване.Разгледана по същество, същата се явява основателна, но не по всички изложени в нея съображения.

Оспореното Решение №33-ОК/19.08.2022 година на Интервюиращ орган при ДАБ към МС на РБ, представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21,ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност,по критериите,визирани в разпоредбата на чл.146 АПК,/така наречените условия за редовно действие на административните актове./При преценката,съдът следва да провери актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма,спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган-това е Интервюиращ орган при ДАБ към МС на РБ, на когото изрично по силата на чл.48,ал.1,т.10 от ЗУБ, Председател на ДАБ при МС на РБ е определил същия за интервюиращ орган. Наред с това, с [чл. 76б, ал. 1 ЗУБ](#) на всеки интервюиращ орган на ДАБ по [чл. 48, т. 10 ЗУБ](#) е възложена компетентността на решаващ орган да извърши по [чл. 76а ЗУБ](#) предварителното разглеждане на допустимостта на подадените до властите на Република България последващи молби, след което да реши дали да се допуснат или не до производството за предоставяне на международна закрила за разглеждане по същество.

Спазени са изискванията на чл.59 АПК за форма. Решението съдържа предвидените в чл.59,ал.2 АПК задължителни реквизити с означение на фактическите и правните основания за издаването му чл.76б,ал.1,т.2 от ЗУБ.

При издаването на решението, интервюиращият орган е нарушил процесуално-правните разпоредби, което е довело и до нарушаване на материално-правните разпоредби на ЗУБ и АПК.

С измененията на ЗУБ се създаде нов Раздел III.

Процедура по предварително разглеждане на последваща молба за международна закрила,като в чл. 76а (Нов - ДВ, бр. 101 от 2015 г., изм. - ДВ, бр. 89 от 2020 година/ е посочено,че преди да се пристъпи към разглеждането по същество на последваща молба за международна закрила, се преценява нейната допустимост съгласно [чл. 13, ал. 2](#). Чл.76б от ЗУБ е доуточнено, че в срок до 14 работни дни от подаването на последващата молба за международна закрила интервюиращият орган единствено въз основа на писмени доказателства, представени от чужденеца, без да се провежда лично интервю, взема решение, с което допуска последващата молба до производство за предоставяне на международна закрила или не допуска последващата молба до производство за предоставяне на международна закрила. За молби, подадени по реда на [чл. 58, ал. 4](#), срокът по ал. 1 започва да тече от получаването на молбата в Държавната агенция за бежанците. Изрично по силата на алинея 3-ако в срока по ал. 1 не бъде взето решение, последващата молба за международна закрила се смята за допусната до производство за предоставяне на международна закрила. Решенията по ал. 1 се връчват по реда на [чл. 76](#), а по аргумент от нормата на алинея 5 на чужденец, подал последваща молба за международна закрила, се извършва регистрация в срок до три работни дни от допускането на молбата му до производство за предоставяне на международна закрила.

В конкретния случай, чужденецът е депозирал последваща молба за предоставяне на закрила на дата 02.08.2022 година. Според легалното определение на параграф 1,т.1 от ДР на ЗУБ. "[Чужденец](#)" е всяко лице, което не е български гражданин или не е гражданин на друга държава - членка на Европейския съюз, на държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или на Конфедерация Швейцария, както и лице, което не се разглежда като гражданин на нито една държава в съответствие с нейното законодателство, а „чужденец, търсещ закрила“ е този, който е заявил желание за получаване на закрила по този закон до приключване разглеждането на молбата/ аргумент от разпоредбата на параграф 1,т.2 от ДР на ЗУБ. Молбата за международна закрила представлява отправено искане за закрила от чужденец до Република България/ параграф 1,т.10 от ДР на ЗУБ. От своя страна, съгласно параграф 1 т.6 от ДР на ЗУБ. (изм. - ДВ, бр. 80 от 2015 г., в сила от 16.10.2015 г.) "[Последваща молба](#)" е молба за предоставяне на международна закрила

в Република България, която чужденецът подава, след като има прекратена или отнета международна закрила или производството за предоставяне на международна закрила в Република България е приключило с влязло в сила решение и чужденецът не е напуснал територията на Република България. Легално определение на понятието "Последваща молба е дадено и в чл.2, буква е от Директива 2013/32/ЕС, според която „последваща молба“ означава молба за международна закрила, подадена след вземането на окончателно решение по предишна молба, като това включва и случаите, когато кандидатът изрично е оттеглил молбата си, и случаите, когато решаващият орган е отхвърлил молбата след нейното негласно оттегляне в съответствие с член 28, параграф 1.

Подадената от чужденеца, търсещ международна закрила молба от 02.08.2022 година представлява последваща такава по смисъла на цитираната разпоредба на параграф 1 ,т.б от ДР на ЗУБ/ при наличие на влязло в сила Решение, с което е приключило производството по предоставяне на международна закрила и то в посока отнемане на предоставен статут на бежанец. Тази именно последваща молба с оглед новосъздадената разпоредба на чл.76б от ЗУБ и съобразно предоставената възможност на интервюиращ орган при ДАБ към МС в срок от 14 работни дни от получаване на последващата молба за закрила без да провежда интервю и то само въз основа на писмени доказателства, представени от чужденеца да вземе решение, което в конкретния случай е недопускане на последващата молба до производство за предоставяне на международна закрила. Законодателят е предвидил ограничение относно срока, в който може да се вземе решението- 14 работни дни от подаване на молбата, който срок е преклузивен и ако интервюиращ орган в този срок не вземе решение по реда на чл.76б,ал.1,т.1 или т.2 се смята, че последващата молба е допусната до производство за предоставяне на международна закрила. Интервюиращ орган именно в този предвиден срок от 14 работни дни от подаване на последващата молба за предоставяне на международна закрила е издал решението си, с което не е допуснал молбата за разглеждане в производството по предоставяне на международна закрила/ като молбата е постъпила в ДАБ на 02.08.2022 година, а Решението е издадено на 19.08.2022 година. Съществено е, че това производство е предхождащо същинското производство по разглеждане на молбата за предоставяне на закрила и целта му е предварително разглеждане на молбата преди да бъде допусната до разглеждане в производство по общия ред. Нещо повече дори, самата цитирана по-горе Директива допуска при последваща молба да не се провежда лично интервю с подалия такава последваща молба. Наред с това, в конкретния случай, интервюиращ орган при ДАБ към МС не е спазил и РАЗДЕЛ IV - Член 40 -Последваща молба от Директивата- когато лицето, което е подало молба за международна закрила в държава-членка, предостави допълнителни сведения или подаде последваща молба в същата държава-членка, тази държава-членка разглежда тези допълнителни сведения или елементите на последващата молба в рамките на разглеждането на предходната молба, или в рамките на разглеждането на преразглежданото или обжалваното решение, доколкото в тази рамка компетентните органи могат да отчетат и разгледат всички елементи в подкрепа на новите сведения или последващата молба. С цел вземането на решение относно допустимостта на молба за международна закрила съгласно член 33, параграф 2, буква г) първоначално последващата молба за международна закрила е предмет на предварително разглеждане с цел да се определи дали по тази молба са се появили или са били представени от кандидата нови

елементи или нови факти, които са свързани с разглеждането на това дали кандидатът отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95/ЕС, Ако в предварителното разглеждане по параграф 2 бъде заключено, че са установени или представени от кандидата нови елементи или факти и те увеличават в значителна степен вероятността кандидатът да бъде признат за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95/ЕС, разглеждането на молбата продължава в съответствие с разпоредбите на глава II. Държавите-членки могат да предвидят и други причини за последваща молба, която да бъде допълнително разгледана ,когато последващата молба не е разгледана допълнително в съответствие с настоящия член, тя се счита за недопустима в съответствие с член 33, параграф 2, буква г). Самите процедурни правила относно разглеждането на последващите молби са уредени в чл.42 от Директива 2013/32/ЕС, като е предоставено на държавите-членки право да могат да уредят в националното си законодателство правила за предварителното разглеждане съгласно член 40. Тези правила могат, *inter alia*:а) да задължават съответния кандидат да посочи фактите и да изложи доказателства, които оправдават новата процедура .Съгласно [чл. 33, §. 2 б. "г" от Директива 2013/32](#), държавите-членки могат да приемат една последваща молба за недопустима единствено, ако не са се появили или не са представени от кандидата нови факти и съответно, ако в предварителното разглеждане тези факти увеличават в значителна степен вероятността на лицето да се предостави закрила -разглеждането на молбата следва да продължи /[чл. 40, параграф 3 от Директива 2013/32](#)/.

От доказателствата по делото е видно, че на лист 27 от делото е изготвено съобщение до оспорващия, в което му е даден тридневен срок от получаването му да представи писмени доказателства, които ще бъдат взети предвид при провеждане на предварителната процедура по допустимост, но няма доказателства това съобщение да е връчено на оспорващия. Няма и доказателства на коя дата това писмо е изготвено, нито, че е достигнало до оспорващия. След като веднъж вече Интервюиращ орган е предприел действия по уведомяването на чужденеца за възможността в даден от него срок да представи доказателства, то той е следвало да доведе до знанието на оспорващия това писмо и само ако в дадения от органа 3 дневен срок, търсецят закрила не е представил доказателства, то само тогава е следвало да пристъпи към издаване на Решение, с което не е допуснал молбата за разглеждане в общо производство- нещо, което в случая не е налице. Лишаването от възможността на търсецят закрила да представи доказателства и приемането от страна на Интервюиращ орган, че въпреки дадената възможност търсецят закрила не е представил доказателства не почива на събраните такива. Решението е издадено при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, което е довело и до нарушаване на материално- правните разпоредби. Целта на производството по [чл. 76б от ЗУБ](#) не е да бъде преграден пътят на търсеците закрила и то с решение по предварителната допустимост на молбата, а да се даде възможност за закрила на тези лица, които имат нови съществени данни или за страната на произход или свързани с личното им положение да получат своевременно разглеждане на тези заявени обстоятелства.Препращането на [чл. 76б, ал. 1 от ЗУБ](#) е към [чл. 13, ал. 2, т. 4 от ЗУБ](#) - когато лицето не представи никакви доказателства, каквато не е настоящата хипотеза- лицето не е било надлежно уведомено за възможността да представи доказателства и не е представило такива, защото не е

получило съобщението за представяне на такива. Наличието на нови факти и евентуални несъответствия с първоначалната бежанска история налага изясняването им в рамките на лично интервю.

Всичко това води до отмяна на Решението и връщането му за ново произнасяне по последващата молба в производство по общия ред, при което следва да се обсъди молбата на търсеция закрила.

Настоящият съдебен състав намира искането на оспорващия да бъде регистриран и да му бъде издадена регистрационна карта за неоснователно, защото на първо място съгласно [чл. 76в, ал. 1 ЗУБ](#) при провеждане на тази процедура за предварително разглеждане на последваща молба по раздел III от глава шеста от [ЗУБ](#), чужденците се ползват от правото по [чл. 23, ал. 1 ЗУБ](#) на съдействие и помощ от страна на В. и на други правителствени или неправителствени организации, правото по [чл. 29, ал. 1, т. 8 ЗУБ](#) на преводач и тълковник, по [чл. 29а ЗУБ](#) на достъп до събраната информация, въз основа на която ще се вземе решението, и по [чл. 58, ал. 7 ЗУБ](#) за подаването на молба за международна закрила от чужденец с временна закрила. В [чл. 76в, ал. 2 и, ал. 3 ЗУБ](#) са посочени правата, които не се признават в процедурата за предварително разглеждане на последваща молба на подслон и храна, на социално подпомагане по реда и в размера, определени за българските граждани, на здравно осигуряване, достъпна медицинска помощ и безплатно ползване на медицинско обслужване при условията и по реда за българските граждани, на психологическа помощ и по т.7- да получи регистрационна карта;

На второ място, съдът не притежава правомощия да разпореди издаването на регистрационна карта, след като законът не му позволява това. Искането е неоснователно и следва да бъде отхвърлено.

С оглед изхода на спора, претенцията на оспорващия за присъждане на разноски е основателна и в негова полза следва да се присъди адвокатско възнаграждение. Неоснователен е доводът на юрисконсулт П., че с оглед специалната разпоредба на [чл. 92 от ЗУБ](#) за производствата по оспорване по този ред не се дължат разноски за адвокатски хонорар. Съгласно посочения текст производствата по реда на тази глава се освобождават от държавни такси и заплащане на други разноски с изключение на разноските за експертизи, като разноските за експертизи не се заплащат, ако чужденецът не разполага със средства за задоволяване на основните си жизнени потребности. От анализа на нормата е видно, че тя е създадена с цел защита правото на лицата, търсещи закрила, на достъп до правосъдие. За да се обезпечи това им право, жалбоподателите са освободени от заплащането на държавна такса за образуване на съдебно производство, за разноски за предоставена от съда правна помощ, за преводач и т.н. Независимо от това, оспорващите могат да направят разноски при заплащане на суми за експертните заключения, тогава когато не е налице изключението по изр. второ на [чл. 92 от ЗУБ](#), както и за адвокатско възнаграждение в случаите, когато не са поискали или не им е била предоставена безплатна правна помощ. Разпоредбата не създава благоприятен режим за административния орган и по никакъв начин не го освобождава от заплащане на съдебни разноски, направени от оспорващата страна.

Преди да бъде определен размерът на адвокатското възнаграждение, следва да се обсъди направеното възражение за прекомерност на същото, депозирано в последното съдебно заседание от страна на процесуалния представител на ответника по оспорването. Съгласно [чл. 143, ал.1 АПК](#), когато съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на

органа, издал отменения акт или отказ.

Страна по делото е административният орган, по силата на признатата му с АПК административна правосубектност, но разноските се възстановяват от бюджета на юридическото лице, към което се числи административния орган.

По силата на чл.78,ал.5 ГПК/ приложима по силата на преpraщащата норма на чл.144 от АПК/, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл.36 от Закона за адвокатурата.В съответствие с разпоредбата на чл.36,ал.2 от Закона за адвокатурата, размерът на възнаграждението се определя в договор между адвоката и клиента,като размерът трябва да бъде справедлив и обоснован и не може да бъде по-нисък от предвидения в Наредба на Висшия адвокатски съвет размер за съответния вид работа. В нормата на чл.78,ал.5 от ГПК/ приложима по силата на преpraщащата норма на чл.144 АПК е предоставено право на съда да прецени дали да уважи искане за намаляване на адвокатското възнаграждение, като законодателят само е ограничил минималната долна граница,под която не може да се намали възнаграждението- не по- малко от минималния размер,предвиден в Закона за адвокатурата, но съдът не е обвързан с максималния размер,които може да присъди възнаграждение,но ако е доказано като заплатено.Разпоредбата на чл.78,ал.5 от ГПК намира приложение - само при депозирано искане от страната за намаляване на разноските.

В отговор на преюдициално запитване по т. 1 на Решение от 23.11.2017 г. по съединени дела C-427/16 и C-428/16 на СЕС, първи състав, според който разпоредбата на чл. 101, § 1 ДФЕС вр. чл. 4, § 3 Д. трябва да се тълкува в смисъл, че национална правна уредба като разглежданата в главните производства, съгласно която, от една страна,адвокатът и неговият клиент не могат – под страх от дисциплинарно производство срещу адвоката – да договорят възнаграждение в по-нисък от минималния размер, определен с наредба, приета от професионална организация на адвокатите като Висшия адвокатски съвет (България), и от друга страна, съдът няма право да присъди разноси за възнаграждение в по-нисък от минималния размер, би могла да ограничи конкуренцията в рамките на вътрешния пазар по смисъла на чл. 101, § 1 ДФЕС. Всеки съд следва да прецени дали с оглед на конкретните условия за прилагането ѝ такава правна уредба действително отговаря на легитимни цели и дали така наложените ограничения се свеждат до това, което е необходимо, за да се осигури изпълнението на тези легитимни цели.

Приложението на правото на Европейския съюз, включително на тълкуването, дадено от СЕС по цитираното преюдициално запитване е служебно императивно задължение на всяка национална юрисдикция във всяко нейно производство и е без значение дали насрещната страна е правила или не възражение за прекомерност против адвокатския хонорар, претендиран от молителя.

Националният съд не може да се преструва, че не е постановявано такова тълкуване на общностната правна уредба от СЕС, нито може да чака националният законодател да създаде национална правна уредба, която да предвижда някакъв нарочен механизъм за прилагането на тълкуването. Напротив, националният съд е длъжен сам да да приложи разпоредителната част от тълкуването, като тълкувателна правна норма със собствен регулативен потенциал.В изпълнение на това си задължение, настоящият съдебен състав намира, че адвокатската професия е свободна професия, чието упражняване представлява самостоятелен икономически риск. Ето защо трудът на адвоката не е равен и не може да бъде равен непременно на труда на юрисконсулта (какврто пълномощник е защитавал ответника по иска и не зависи

от размерите на юрисконсултското възнаграждение по чл. 25, ал. 1 от Наредба за заплащането на правната помощ–арг. чл. 78, ал. 8 ГПК, ред., ДВ, бр. 8/2017 г. Адвокатският хонорар обаче не може и е непременно да е много по-висок, особено по дела, които не се отличават с фактическа и правна сложност. В принципен план съгласно чл. 6, ал. 3 Закона за адвокатурата без полагане на изпит за адвокати се вписват кандидати с юридически стаж от пет години (вкл. и най-вече юрисконсултите). Очевидно, в очите на законодателя трудът на юрисконсултите като юристи е съпоставим или поне не много по-малко ценен от труда на адвокатите. Адвокатското възнаграждение съответно, за да не доведе до ограничаване на конкуренцията, не трябва да е значително по-голямо от това на юрисконсултите, поне по делата, които не се отличават с фактическа и правна сложност и са с малък обем на процесуални действия. Диапазоните на юрисконсултското възнаграждение по иски дела са 100-300 лева. В случая българската правна уредба не съдържа какъвто и да било точен критерий, който би могъл да гарантира, че определените от Висшия адвокатски съвет минимални размери на адвокатските възнаграждения са справедливи и обосновани при зачитане на общия интерес. Освен това единствената форма на контрол, който се упражнява от публичен орган върху наредбите на Висшия адвокатски съвет за определяне на минимални размери на адвокатските възнаграждения, е контролът на Върховния административен съд, като този контрол е ограничен до това дали тези наредби са в съответствие с Конституцията и българските закони. Запитващата юрисдикция следва да провери дали с оглед на конкретните условия за прилагането ѝ такава правна уредба действително отговаря на легитимни цели и дали така наложените ограничения се свеждат до това, което е необходимо, за да се осигури изпълнението на тези легитимни цели.

В конкретния случай, оспорваният е представляван от адвокат Г. и в представения Договор за правна защита и съдействие е видно, че договореното възнаграждение е в размер на 500 лева, платено в брой при подписване на договора. Възнаграждението за един адвокат съгласно чл.35 от Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения, минималното възнаграждение на един адвокат За процесуално представителство, защита и съдействие в производства по Закона за убежището и бежанците минималното възнаграждение е 400 лв.

Договореното и заплатено адвокатско възнаграждение е над тази сума, делото не представлява правна и фактическа сложност, проведено е едно съдебно заседание, в което е взел участие адвокат Г. и същото е прекомерно и следва да бъде редуцирано. На тази плоскост, в полза на оспорвания следва да се присъдят разноски в размер на 400 лева-заплатено адвокатско възнаграждение.

Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК/приложима по силата на чл.144 АПК по присъждането на разноски ,съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция. Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия.

Воден от гореизложеното и на основание чл.85,ал.3 ЗУБ, Административен съд-София-град

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ РЕШЕНИЕ № 33-ОК/19.08.2022 година на Интервюиращ орган при Държавна агенция за бежанците при МС на РБ, с което последният на основание чл.76б,ал.1,т.2 от Закона за убежището и бежанците не допуснал последваща молба с рег.№ УП-14299/02.08.2022 година на М. А. А. – гражданин на С. до производство за предоставяне на международна закрила.

ИЗПРАЩА ЛИЧНОТО ДЕЛО НА М. А. А.- ГРАЖДАНИН НА С. НА ИНТЕРВЮИРАЩ ОРГАН ПРИ ДАБ КМ МС НА РБ ЗА РАЗГЛЕЖДАНЕ НА МОЛБА С РЕГ. № УП14299/02.08.2022 ГОДИНА В ПРОИЗВОДСТВО ПО ОБЩИЯ РЕД.

ОТХВЪРЛЯ ИСКАНЕТО НА М. А. А. –ГРАЖДАНИН НА С. ДА БЪДЕ РЕГИСТРИРАН И ДА МУ БЪДЕ ИЗДАДЕНА РЕГИСТРАЦИОННА КАРТА НА ЧУЖДЕНЕЦ.

ОСЪЖДА ИНТЕРВЮИРАЩ ОРГАН ПРИ ДАБ КЪМ МС НА РБ ДА ЗАПЛАТИ НА М. А. А. – ГРАЖДАНИН НА С. СУМАТА ОТ 400 лева- РАЗНОСКИ ПО ДЕЛОТО, КАТО СЪЩАТА СЛЕДВА ДА БЪДЕ ВЪЗСТАНОВЕНА ОТ БЮДЖЕТА НА ДАБ КЪМ МС НА РБ.

На основание чл.138,ал.1 АПК, препис от решението да се изпрати на оспорващия и на интервюиращ орган при ДАБ към МС на РБ.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване ,съгласно разпоредбата на чл.85,ал.4 ЗУБ.

СЪДИЯ: